

ΡΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑ. ΛΕΠ. 20.

ΦΥΛΑ. ΠΡΩΤΗ. ΛΕΠ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἓν ἔτος· ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τιμ. δρ. 2
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτήσια 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 21

Ποιήσεις.—Συνοδινοῦ, Σκυλίση, Ματαράγκα, Καλκάνη, Κατακουζηνοῦ,
Β. Εὐαγγελίδου, Καψοκεφάλου, Μάτσει, Θεόγνιδος, Ἐτοιμορρόπου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ

Ἀπαγγελθεὶς τῇ 29 Δεκεμβρίου 1886

εἰς τὸν Φιλολ. Σύλλογον Παρνασσόν.

«Φεῦγε Μαρτινιανέ καὶ σώζου!»

Ἡ Καισάρεια, ἡ πόλις τῆς Θερμῆς Καπαδοκίας,

Ἐπὶ τῇ γενέσει τούτου τοῦ Ἀγίου ἐγκαυχᾶται

Ἡρακλῆς κατασπαράζας τὴν Λερναίαν τῆς κακίας

Εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς φήμης τοῦ καιροῦ του ἀπαντᾶται.

Καὶ ἡγάπα τὸ ὥραϊον

Καὶ παρ' ὄλων ἐκαλεῖτο «ὁ κομψὸς τοῦ τόπου Λέων.»

Νευρικὸς κατὰ τὴν σάρκα καὶ τὸ πρόσωπον ὥραϊος,

Ὅ,τι εὐμορφὸν ἡγάπα καὶ παρ' ὄλων ἡγαπάτο

Κατὰ τῶν κακῶν τοῦ Κόσμου κ' ὑπὲρ τῶν πτωχῶν γενναῖος,

Ἀτμηλέητος ἱππότης ἦτο πλὴν δὲν ἐγκαυχᾶτο,

Καὶ εἰς Πόντον γῆθη μίᾳ

Ἐπατάγει αἰωνίως τῆς Ἀγάπης τρικυμία.

Ἐγεννήθη ν' ἀγάπη πᾶν ὥραϊον ἐν τῇ φύσει

Καὶ γυνὴ δὲν τὸν συνήντα ἄνευ ἔρωτος καμμία.

Ἦθελε τῆς γῆς τὸ κάλλος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ νὰ κλείσῃ
 Καὶ ν' ἀπολεσθῇ μαζῇ τοῦ ὡς παμφάγος τρικυμία·
 Καὶ τοιοῦτος ὢν πλασμένος,
 Ὡς οὐδεὶς τοῦ Κόσμου λάγνος, ἐτελεύτησε περθένος.

Εἶν' ἀπίστευτον τῷ ὄντι· ἀλλ' ἐν πάσῃ Καισαρείᾳ
 Ἦ φωνὴ τοῦ Ἡρώος μου ἀντηγεῖ ὡς τῶρ' ἀκόμα·
 Τῶν ἐξόγων ἔργων μῦθος καταντᾷ ἡ Ἱστορία
 Κ' οἱ συνήθεις τῶν ἀνθρώπων κλείουσι ἐκθαμβοὺν τὸ ὄμμα
 Πρὸ ἀλμάτων μεγαθύμων,
 Ὡς ἰέρακος ἀντίκρου τὰ σφουθρία τῶν ἐρήμων.

Πρὸ γοήσεως Εὐας ὅστις ἴσεται χωρὶς νὰ πάλῃ,
 Εἶναι ἥρωος τῶν ἡρώων ἐὰν δὲν ἐπλάσθη κτῆνος·
 Τὴν Ἑδέμ ὅστις γυρεύει ὄχι ἐν Σερμῇ ἀγκάλῃ
 Γυνακὸς ἐρώσεως, εἶναι ὑπεράνθρωπος Ἐκεῖνος.
 Εἷς δι' ἔρωτα πλασμένος
 Καὶ εἰς ἔρωτας βιώσας, εἷς ἀπέθανε περθένος.

Ὡς ὁ Ἥλιος ἡ κρίσις τῶν παθῶν τὰ νέφη λυεῖ
 Καὶ ὁ Μαρτινιανὸς μου ἐν ἡδυπαθείᾳ κρίσις,
 Ἀπὸ εὐωδῶν τελεμάτων ὡς φωστῆρ τις ἀναδύει
 Καὶ τὴν εὐσεβῆ ἐλαίαν δι' αὐτὸν βλαστάν' ἡ φύσις.
 Εἰς Μονίδριον ἐκλείσθη
 Πλὴν τὸ Κάλλος κ' ἐκεῖ μέσα τῆς ψυχῆς Του δὲν ἐφεῖσθη.

Μὲ τὸν Δαίμονα τοῦ Κάλλους κ' ἐκεῖ μέσα συνηντήθη
 Εἰς δεκαοκτὼ Μαίων νεφελώδη καλογραίαν
 Καὶ ἠγάπησεν ἐκεῖνος ὡς ἠγάπα κ' ἠγαπήθη,
 Ἄλλ' εἰς τὴν Ἑδέμ φονεύει τῆς Λαγνεῖας τὴν Λερναίαν
 Καὶ ζῆτ' εἰς ἐρημονήσους
 Ἄνευ ὄφραως καὶ Εὐας ιδεώδεις παραδείσους.

Ὡς παντοῦ κ' ἐκεῖ τὸ κάλλος συναντᾷ εἰς Ποιμενίδα
 Καὶ τῶν εἰδυλλίων ἥρωος γίνεται τοῦ Θεοκρίτου·
 Φεῦ! ὁ ἔρωσ τὴν καρδίαν τοῦ Σνητοῦ ἔχει κοιτίδα!
 Ἦ καρδία πρὸ τοῦ κάλλους κεραυνὸς πρὸ τοῦ μαγνήτου!
 Καὶ ὁ νοῦς του μελανεῖμων
 Διασχίζει τὰς ἐκτάσεις ὡς ἔραξ τῶν ἐρήμων.

Εἰς τὸν μέλανα σαυρόν τοῦ δι' αἱματηρῶν γραμμῶν
 Ἐγραψε ἀφευγε ἀπαύτως, Μαρτινιανὲ, καὶ σώζου! »
 Σώζονται τὰ ἔγνη ἐπὶ τῶν ἁγίων τοῦ βημάτων.—
 Ἐπὶ τοῦ ἰδανισμοῦ Σου, Ἄνθρωπε, ἀποθεώσου!—

Ὁ ποθῶν νικᾷ τὴν ὕλην
 Καὶ τὸν τάφον μεταβάλλει εἰς Ἀθανασίας Πύλην.

Ἄλλὰ διατὶ ὁ Ἔρωσ διὰ τοῦ ὁποῖου μόνον
 Τῆς Ἀθανασίας ψάλλει ὁ Σνητὸς τὸ θεῖον ἄσμα
 Κ' εἰς τὸν Ἄρχοντα ὑψοῦται ἡ ψυχὴ μας τῶν Αἰώνων,
 Διατ' εἰς τὸν Ἡρώα μας φοβερόν ὑπῆρξε φάσμα;
 Ἐραστῆς ἐνῶ ἐπλάσθη
 Διατ' τοὺς Σερμογόνους ἔρωτάς του κατηράσθη;

Ἀσραπὴν τὴν Εὐαν εἶδε γονιμοποιῶν ἀκτίων
 Αἵτινες τὴν σάρκινόν του ἐνεψύχωσαν καρδίαν·
 Ἐπρεπε νὰ θρέψ' εἰς ἔλη τῶν ἐρώτων τοῦ τὸ κρίνον
 Κ' ἔφευγε τῶν Ἰουσσίων πρὶν γευθῆ τὴν ἀηδίαν.
 Ὅστις ἔχει ἀγαπήσει
 Ὡς ἠγάπησεν Ἐκεῖνος, μόν' αὐτὸς θά μ' ἐνοήσῃ.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους μίᾳ φήμῃ ἐπατάγει,
 Τοῦ εὐρόντος Θεανθρώπου ἐν Σταυρῷ Ἀθανασίαν!
 Τῆς ἡδυπαθείας φεύγει τὰ ροδοσκεπῆ τενάγη
 Καὶ βοφᾷ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ Κρανίου ἀμβροσίαν.
 Ἦδη μετὰ τοῦ Κυρίου
 Ζῆ ὁ Ἡρώς μου εὐδαίμων μὲ τὸν τίτλον τοῦ Ἁγίου.

Κυριάρχη τῶν παθῶν Σου, ὦ Ἑλληνικῆ Νεότης!
 Κάλλος, γνώμην, εὐτυχίαν ἢ ἐγκράτεια κρατύνει·
 Μὲ τὴν ἠθικὴν ὁ Ἕλληνας ἐδοξάσθη σφατιώτης
 Καὶ ὁ Ἄνθρωπος Δεσπότης ἐπεβλήθη εἰς τὰ κτήνη.
 Ἐν τῇ ἠθικῇ Σελήσει
 Ἀνάταται ἡ Ἀνθρωπότης τὸν Θεόν της νὰ νοήσῃ.

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΜΕΤΑΠΛΑΣΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΘΕΝΤΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΛΑΙΑΙΑ

(ὄρα προηγ. φυλλ.)

Ὁ πρὸς ΤΗΝ

Εἶπέ μοι λοιπὸν, φίλη μου, ἀφοῦ δὲν ἀπαρνεῖσθαι
Θνητὴ καὶ σὺ, γυνὴ καὶ σὺ καὶ ἄνθρωπος ὅτ' εἶσαι—
Καὶ ὡς οἱ ἄλλοι πάσχουσι πάσχεις καὶ σὺ ἐξ Ἰσού—
Εἶπε ἂν συναισθάνεται, ἂν δύνατ' ἡ ψυχὴ σου
Εἰς ἔρωτα ἐπίγειον ἀκρόασι νὰ δώσῃ·
Ἄν εἰς αὐτὴν ἦναι ἐλπίς ὁ ἔρωσ νὰ σκηνώσῃ·
Ἄν ἀπὸ πῦρ τὸ σῶμά σου ἐπλάσθ' ἢ ἀπὸ πάγον·
Ἄν προσφερόμενος εἰς σέ, εἰς ὃν καρδιοφάγον
Προσφέρομαι, ἢ δίδομαι εἰς ἄγγελον σωτήρα·
Ἄν·; πλὴν τετέλεσται. Πρὸς σέ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἦρα.

Μαζ' ἡ σου νέαν ἀρά γε ζωὴν ἀρχίζω τώρα,
Ἡ τώρα τοῦ θανάτου μου σημαίν' ἢ πρώτη ὥρα;
Τὰ παρελθόντα ρόδα μου σὺ θέλεις ἐπιστρέψει,
Ἡ θέλεις καταστρέψει
Ὡς κοῦφον περιδέραιον
Τῶν χρόνων μου τὸν ὄμαθόν, τὸ μέλλον μου ἀκέραιον;
Ἀπήλαυσα τὸ εὐτυχεῖν καὶ τὸ παραγωνορίζω,
Ἡ τώρα τὸ ἐμάντευσα καὶ πρὸς αὐτὸ θαδίζω;

Ἐμὲ ἢ ἀναπόλησις τῶν παρελθόντων χρόνων
Δὲν θλιβεῖ, οὐδ' ἐλάχιστον μοὶ ἐκτοξεύει πόνον.
Ναί, λέγω, πανευφρόσυτα τὰ ὕπισθ' ἐμὸν ἐτη,
Πλὴν καὶ σχεδὸν ἀσήμαντα, καὶ ἀκαρπα εἰσέτι.
Ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς ἀφοῦ ἐξεπορεύθη,
Ἐπαιξά μόνον, ἠλπισα, ἐπρόσμεινα, ἐσκέφθη.
Βαρύνθη τὴν ἀδράνειαν. Ἀπὸ τοῦ μηδενός μου
Σύρε με τώρα, ρίψε με ἔς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου!
Εἰσήκουσες, τὴν ἄλυσιν τοῦ βίου μου ἐπῆρες,
Ἄλλὰ τὴν ρίπτουν συνεχῶς αἱ παιζουσαί σου χεῖρες·
Ἄλλὰ κρατεῖς τὴν ἀκραν τῆς. Λέγεις εἶναι δουλεία·
Τὴν θέλω, ἐτελείωσεν. Ἐμὲ πλέον, Λαιλία,
Ὅλ' αἱ ὠραὶ χίμαιραι αἱ γυναικῶν φοροῦσαι
Σχηματισμοῦ; καὶ θέλγητρα ἀφῆκαν ἀπελθοῦσαι·
Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἔρωσ σου ἐντόνωσ ἐπεφάνθη
Καθ' ὕπνου δὲν με ραίνουσι φιλήματα καὶ ἔκνη.

Σὲ μόνην βλέπω πρὸ κειροῦ εἰς οὐρανοὺς πετώσαν,
Ἄλλοτε δὲ πλησίον μου ὠχρὰν καὶ σιωπῶσαν.

XVI.

Ἡ πρὸς ΤΟΝ.

Βίται παιδίον. Μόλις γθές, γθές, μόλις ἐγεννήθης
Καὶ τὴν ζωὴν ν' ἀπογευθῆς ἰδοὺ ἐπροθυμήθης·
Διότι, πιστευσέ μου,
Ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἐζήσας ἀκόμη, Σ:εἰνέ μου!
Καὶ τίς λοιπὸν ἢ βίαι σου; φοβείσθαι μὴ δὲν φθάσῃς
Εἰς τὴν κοινὴν μας ὕψκλον τὸ σκάφος σου νὰ θλάσῃς;
Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ σειρὰ σου...
Ἄλλ' ἀπὸ τώρα;—Σύναξε ταχέως τ' ἀρμενά σου
Κ' ἔρχου ὅσον θραδύτερον, ἔρχου πρὸς τὴν ὀχλοβοήν
Ὅπου αἱ παῖδες ἄνθρωποι κατ' ἀμυθάνουσι τὴν ζωὴν.

Πόσον εὐδαίμων! ἐρωτᾷ τίς εἶν' ἢ εὐτυχία
Καὶ ποῦ αὐτὴ! ὦ! ἀγνοῖα τρόντι μακαρία!
ὦ! ἀγνοῖα πολύτιμος! ὦ! πόσον εἶσαι νέος!
Ποτὲ δὲν σ' ἀποκρίνομαι· μὴ μ' ἐρωτᾷς ματαίως.

ὦ! μὴ σε μέλη· μὴ φοβοῦ· δὲν θέλω σὲ μαράνει.
Διδάξασά σε μόνον ἐν τῶν ὕσων τις μανθάνει.
Ἄν ἀγαπῶ, ἂν δύναμαι θνητὸν νὰ ἀγαπήσω,
Ἄν εὐτυχίαν ἰκανὴ ἦμαι νὰ προξενήσω,
Καλὴ ἂν ἦμαι ἢ κακὴ, μικρὸν ἂν κατ' ἀστήνη,
Ὁ ἔρωσ μου τὸν ἄνθρωπον ἢ ἂν τὸν μεγ' ἀλύνη,
ὦ! ταῦτα εἶναι θλιβερά μαθήματα πικροῖαν
Καὶ ὄξυς διαχέοντα δριμύ εἰς τὴν καρδίαν,
Καὶ ἂν σοὶ τὰ ἐδιδάχῃ πρὶν τὰ ἐκράθῃς μόνος,
Πρὶν σ' εὖρη αὐτοδιδάχτων κ' ἐνήλικ' ὁ χρόνος,
Θεὸς ὑπάρχει, ὁ Θεὸς ἤθελε μὲ παιδεύσει
Ὅτι σὲ προεβίβασα χωρὶς νὰ ἐπινεύσῃ.
Ἐχεις κενὸν περίμενε. Ἐν τούτοις, ποιητὰ μου,
Ἀποκιμήθητ' εἰς αὐτὰ τὰ ναυλοῖσματά μου.
Εἰρήνη εἰς τὸν ὕπνον σου! Ὅταν ἐξημερώσῃ,
Πτωχὸν παιδί,
Θέλεις τὸ παραπέτασμα τοῦ μέλλοντος σηκώσῃ,
Θέλεις; ἰδὴ!

XV.I

Πάντοτε τοιαύτας ἔχεις
 Νὰ μοι δίδης ἀποκρίσεις.
 Ἔστω πῆν σιγὴν σου ταύτην
 Αἰωνίως μὴ τὴν ἴσσης·
 Ὑποκρύπτει, συμπεραίνω,
 Πληγὴν ἀλγους θνασιμίου·
 Σ' εἶν' εὐγνώμων ἡ ψυχὴ μου.
 Πλὴν...ὦ! δὲν γνωρίζεις πόσον
 Ἡ λυμπρὰ εἰκῶν σου μένει
 Ἐγγλυπτος καὶ χαραγμένη
 Εἰς τὰ βάθη τῶν νεφρῶν μου
 Τῶν τὸ πρότερον ἀστίκτων!
 Ἄλλως ἤθελες συλλαβεῖ
 Πρὸς ἐμὲ στοργὴν καὶ εἰκτον.
 Ἦθελες μοι φανερώσει
 Ἄν νὰ ζῆσ' ὀρεῖλω ἔτι
 Ἡ βραχὺ νὰ δώσω τέλος
 Εἰς τὰ δύστηνά μου ἔτη.

XVIII

Δὲν μοι λέγεις ποῖος εἶναι
 Ὁ μ' ἀναίδειαν κηρῆνος
 Πανταχοῦ ἀκολουθῶν σε
 Ὡχρὸς ἄνθρωπος ἐκεῖνος;
 Τί σε θέλει; πῶς σε εἶδε;
 Εἶναι φάσμα; εἶναι μῦθος;
 Ὅταν κατὰ πρόωτον ἦλθες
 Δικτὶ ὠθῶν τὸ πλῆθος
 Ἐπροχώρησ' ἐπιμόνωσ,
 Καὶ σταθεῖς ἀπέναντί σου
 Ἡλλαξεν ἀμέτωπος βλέμμα
 Καὶ μειδίαμα μαζῆ σου;
 Μὲ κατέπληξαν τὰ μαῦρα
 Φουγανώδη γένειά του·
 Ἐρχεται ἀπὸ τὸ κράτος
 Τοῦ κίτρινωποῦ θανάτου;
 Ἡ φωνὴ του σκελετωδῆς
 Καὶ ὁ λόγος του ὀλίγος.
 Ἄν σταθῇ στιγμὴν σιμά μου,

Συναισθάνομαι τι ῥήγος·
 Ἄν ἐπάνω του ἐγγίσῃ
 Ἐλφρῶς τό φόρεμά μου,
 Λεπτὴ φρίκη παρεισδύει
 Ἔως εἰς τὰ κόκκαλά μου.
 Ποιητὴς, μοὶ λέγεις, εἶναι
 Ἀρνηθεὶς τὸν κόσμον τοῦτον.
 Ναι, τὸ μέγα μετώπόν του
 Ἰδεῶν ἐμφανίζει πλοῦτον,
 Πλὴν πῶς εἶναι ἡ γλυκύτης
 Τὴν ὁποῖαν ἐπιχέει
 Ὁ Ἀπόλλων πρὸς ἐκείνους
 Τοῦς ὁποίους καὶ ἐμπνέει;
 Τοῦναντίον, αὐτὸς ἄδην
 Παριστᾷ ἀλλ' ὄχι ἄλλο.
 Ὅζει δὲ δηλητηρίου·
 Καὶ Λαιλίαν ἀμφιβαλλῶ
 Αὐτὸς κρίνον ἄν μυρίση
 Μὲ τὴν νοσερὰν πνοὴν του
 Ἄν δὲν θέλει τὸ μαυρίζει.
 Δὲν μ' ἀρέσκει νὰ τὸν βλέπω
 Ἀκατάπαυστα σιμά σου,
 Σίροντα τὴν προσοχὴν σου·
 Φθεῖρει τὰ αἰσθημὰτά σου,
 Καὶ λυποῦμαι...σὲ τὴν ἤδη
 Μελαγχολικὴν τισούτων
 Κ' ἐχθρικῶς διακειμένην
 Πρὸς τὸν ὄλον κόσμον τοῦτον,
 Σὲ ἣν ὤφειλον μ' ἐλπιδᾶς
 Νὰ παρηγοροῦν γλυκειὰς
 Ἀνθρῶδες παρέχοντές σοι
 Φράσεις καὶ παραμυθίας,
 Σὲ νὰ βλέπω πλανωμένην
 Ἀπὸ ὑπαρξιν τοιαύτην!
 Κεῖμα! τὸ πηδάλιόν σου
 Εἰς κακὸν ἀφίνεις ναύτην.
 Δὲν τὸν βλέπεις; δριμυτάτων
 Ἡ πνοὴ παθῶν καὶ πόνων
 Ἀπεξήρανε τὸ ἔαρ
 Τῆς ζωῆς του πρό τῶν χρόνων,

Καὶ ὡς θραύσας τὴν λυχνίαν
 Τοῦ φωτός τῆς ἐπιστήμης
 Μειδίᾳ, λαλεῖ, κινεῖται
 Αὐτομάτως, ὡς ἐκ μνήμης.
 Εἶναι μήπως ἐραστής σου;...
 Σ' ἀπατᾷ ἐὰν τὸ λέγῃ.
 Ἀποτεφρωμένη στήθη
 Πιῶν πῶρ ἐπαναφλέγει;
 Δύναται ἔρωτα νὰ λάβῃ
 Θνητὸς ὅστις ἐξοκειλῇ
 Μέχρι τοῦ νὰ λησμονήσῃ
 Πῶς χαμογελοῦν τὰ χεῖλα;

XIX

Ἄλλα μήπως ὁ τὰ πάντα
 Βλέπων μετ' ἀναισθησίας
 Δὲν ἐμπνέει πρὸς τοὺς ἄλλους
 Ἀρομήν τῆς συμπαιδείας;...
 Ἰδὲ τί με βασανίζει·
 Ἰδοὺ τί νὰ μὴ γνωρίσω
 Ἀφ' οὗ σ' εἶδα, ὅφ' ἦς ὄρας
 Ἐρθασα νὰ σ' ἀγαπήσω
 Προσπαθῶ...τῶν ἀδυνάτων!—
 Κάποτε, πρὸς τὸ ἐσπέραι,
 Οἱ φιλόπονοι ἀγρόται
 Ὅταν παύουν τῆς ἡμέρας
 Τὸν ἀγῶνα, κ' ἐπιστρέφουν
 Ἀπὸ τὰ χωράφια των
 Φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων
 Τ' ἄροτρα καὶ θέρια τῶν,
 Καὶ γυναῖκες θυγατέρες,
 Ἀδελφαὶ καὶ ἐρωμέναι
 Τοῦς προῦπαντοῦν, χορεύουν,
 Ἡ γελοῦν συναθροισμέναι,
 Καὶ καθήμεναι αἱ γράττι
 Εἰς τὰ τῶν θυρῶν σκαρνία
 Τοῦς προσβλέπουν μειδιῶσαι,
 Καὶ κρυγαζοῦν τὰ πικρίδια·
 Φαίνεσθε καὶ σετὶ ἐξάφνης;
 Οἱ γνωφῶδες διαβάται...
 Κἂν εἰδ' ἕνα «Καλησπέρα»
 Ὅλοι σιωποῦν... Περνᾶτε,

Καὶ ὁ θύρυβος ἐξείρνης,
 Κ' ἡ χαρὰ ἡ συγκοπιεῖσα
 Εἰς τὰ πρόσωπά των πάλιν
 Ἐπιστρέφει ἐκπλαχεῖσα.
 Ἡ ψυχρότης καὶ τῶν δύο...
 Ἡ κατήφεια ἐκείνη...
 Ἡ σφραγὶς τῆς δυστυχίας
 Συγγενεῖς σὰς παραστήνει,
 Ἡ, τῆ ἀληθείας, εἶναι
 Συγγενῆς καὶ ἀδελφός σου;
 Ὅλα πιθκνά κωκυλοῦσθε
 Ἐπὶ μυστηρίου τόσου!

XX

Κ' ἴδε πόσον εἶν' εὐδαίμων
 Ὁ κατάρκτος ταῦντι,
 Ἄν τὰς θλίψεις σου τὸν λέγῃς
 Κ' ἐξικτιλεῖ παρήγορόν τι
 Εἰς αὐτὴν τὴν προσοχὴν του
 Πρὸς τὸ νὰ σὲ ἀκροᾷται!
 ὦ! μανίει τῆς ζηλείας!
 Ἡ ζηλεῖα σιωπᾷται;

XXI

Καὶ λοιπὸν ἐμὲ τελείως,
 Παντελῶς δὲν ταλανίζεις.
 Ὡς μηδὲν τὸν ἔρωτά μου,
 Καθῶς φαίνεται, νομίζεις.
 Μ' ἐκλαμβάνεις ὡς παιδίον
 Καὶ τὸ λέγεις ἀδιστακτικῶς·
 Κ εἰς ἐμὲ δὲν ἔχεις πίστιν,
 Τὸ ἀπίδειξες ἐμπράκτως.
 Καὶ μὲ παιζεῖς...» Ἄ! Λαιλίαν,
 Δυστυχῆς! νὰ σὲ γνωρίσω,
 Τὴν φίλιν σου νὰ λάβω,
 Καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀξίσω.
 Ἐν σου δάκρυ κἂν νὰ χύσῃς
 Κ' εἰς τὸ στήθος μου ἐπάνω,
 Κεῖ φαρμακερὸν ἄς ἦτο...
 Εἶναι ἄλλο; ν' ἀποθάνω.
 Πικρῆς ἦτα πο λάκις—
 Ὅταν εὐρεθῶ μαζῆ σου

Ἐποχρίνας' εὐθυμίαν
 Ὅλαις ταῖς δυνάμεσί σου,
 Ὄ; νὰ τρέμη; μὴ προδώσῃ;
 Τ' ἀλγεινὰ αἰσθήματά σου
 Καὶ μεγάλως μὲ λυπήσῃς...

Μὲ προσβάλλεις. Πλὴν στοχάσου'
 Μετ' ἐκείνου, παντοῦ πάντα
 Σκυθρωπὴν σὲ κατοπιτεύω.
 Μετ' ἐμοῦ, γελᾷς καὶ πρίζεις...
 Θανασίμως τὸν ζηλεύω!

XXII

Ἡ πρὸς ΤΟΝ

Ἐδειξα εἰς τὸν Βίκτορα, καθὼς τὸν ὀνομάζου,
 Τὴν τελευταίαν σου γραφὴν. Οἱ λόγοι σου τὸν σφάζου,
 Πλὴν τόσον ἡ καρδία του συκίνησιν ἠθαύνη,
 (Καρδία ἦτις, κατὰ σέ, ὡς τέφρα ἐψυχράνη),
 Ναι, τόσον συνεκίνησες τὰ βάθη τῶν νεφρῶν του,
 Ὅστ' εἶπε νὰ σ' ἐμπιστευθῶ τὸ μέγα μυστικόν του.
 Θέλεις ἰδῆν ὅτι ποσῶς δὲν σὲ φρονοῦν παιδίον,
 Ἀφοῦ σὲ κρίνουσιν ἄξιον τοιούτων μυστηρίων.

Πλὴν ἄς σοὶ λύσω πρότερον τὴν ὄντως ἀπορίαν
 Τοῦ πῶς μ' αὐτὸν συνέδεσα στενὴν ἐγὼ φιλίαν.
 Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Ἐξίν ποτε ἡ συμφορὰ
 Ἠκόντισεν ὀλόκληρα τὰ βέλη της τὰ στυγερά
 Εἰς μίαν μόνην ὑπερξίν, αὐτὴ εἶναι ἐκεῖνος
 Ν' ἀκούσης ὅσα ἔπαθεν! εἶν' ἡ ζωὴ του θρῆνος!
 Ὅ τοῦ ποτηρίου τῆς χολῆς τὸν ἀπειρον πυθμένα
 Κατηναγκάσθη σταλαγμῶν νὰ μὴν ἀφήσῃ ἓνα.

Γνωρίζεις, ἄθλιον παιδί, τί εἶν' ἡ δυστυχία;
 Εἰς τὴν ζωὴν οὐ ἔκρυμες θήματα μόλις τρία,
 Ἡ πρώτη αὐτὴ κίνησις τὸ αἷμά σου ταράττει,
 Κ' ἰδοὺ ἡ φαντασία σου φρίκας, μερίμνας πλάττει.
 Πλὴν ἔλαβε, ὁ τρυφερός, ἀπειρος νεανίας
 Τὸ βάπτισμα τὸ πάνδημον τῆς μαύρης δυστυχίας;
 Πάσχεις, τὸ λέγεις, τὸ φρονῶ· ἀλλ' ἀγαπᾷς συγχρόνως,
 Κ' ἔχει πολλὴν γλυκύτητα τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος.
 Εἶναι ὑποφερτότατον ἐν πάθος τὸ ὅποιον
 Εὐκόλως ἐκφραζόμεθα εἰς τὸ τυχὸν ὄτιον.
 Πλὴν πάθος φοβερώτατον, θανάτου ἀπαιτοῦν σιγὴν,
 Πλὴν πάθος νομιζόμενον ἀνάθεμα ἐπὶ τὴν γῆν,
 Τοῦς ὑπομένοντα, αὐτὸ παγόνον, ὄχι κατὸν.
 Εἰς δάκρυα στεγνότατον, εἰς ἀλγὴν κολοσσαίον,
 Τὸ πάθος τὸ καταφθγὸν τοῦ Βίκτωρος τὰ στήθη
 Ποτὲ ἡ ἀβροδιαίτος ψυχὴ σου ἐμυῖθη;

1847

Τέλος τῶν ἀποσπασμάτων τῆς Δαιλίας.

Τῆ ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Ὁ γόναι, ἦν ἐθαύμασα ἐν τοῖς συγγράμμασί σου,
 Τιτάν, τὸ πῦρ τοῦ Οὐρανοῦ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ σου
 Καὶ τὰ ζοφώδη βάραθρα φωτίζων τῆς ἀβύσσου
 Ὅπου δεσμῶτις τήκεται ἡ τάλαινα ψυχῆ.

Γυνή, ἦν δὲν ἐνόησεν ἡ ἀνθρωπότης ἔτι,
 Διότι ὁ δεσποτισμὸς πρὸ τοῦ φωτός της θέτει
 Σκότη πυκνά, καὶ πέπρωται πολλὰ εἰσέτι ἔτη
 Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁ θρῆνός της τοῦ σκότους ν' ἀντηχῆ.

Πόσον ἠδέως ἔχησεν ἐντός μου ἡ φωνὴ σου
 Ἐν τοῖς κλαυθμοῖς σου ἔκλαυσα καὶ ἐν τοῖς στεναγμοῖς σου
 Ἐξέναξα, κ' ἐνίοτε μ' ἐφάνη ἡ ψυχὴ σου
 Σπινθηρ τῆς τεθλιμμένης μου ἀποσπασθείς ψυχῆς.

Λαίλι' ἀκατανόητος, ἀγνώστου σφαίρας πλάσμα,
 Πνεῦμα Θεοῦ ἢ δαίμονος καταχθονίου φάσμα
 Ἐπερ τὸ μέγα καὶ βαθύ τῶν δύο κόσμων χάσμα
 Ἰπτάμενον καὶ τοὺς ὡς σὲ συγκλαῖον δυσχεῖς.

Ἄν ἔτι δὲν κατέπεσε ἡ σκέπη τῶν ὀμμάτων
 Καὶ οἱ λαοὶ ὡς ποίμνια ἀναίσθητα προβάτων,
 Ἐπὸ ὀλίγων ἄγονται καθὼς αὐτοὶ πλασμάτων,
 Ἄλλ' οὐς ἡ τυφλωμένη των ψυχῆ ἀποθεοῖ,

Ἄν ἔτι δὲν ἐνόησεν ἡ τύχη του ποῦ κεῖται
 Καὶ νὰ μοχθῆ ἀνέχεται καὶ νὰ ταλαιπωρῆται
 Φεῦ! ὅπως μόλις δύναται ὁ τάλας νὰ τηρῆται
 Ἐν τῇ δι' ἄλλους, δι' αὐτὸν οὐδέποτε ζωῆ,

Μὴ ἀπελπίζου· ἀφανὴς ἐργάζετ' ἡ ἰδέα
 Ὅς σκόλῃς τρώγει βαθμηδὸν τὰ ἕδη γηραλέα
 Τοῦ δένδρου σπλάγχνα· ἐν βραχεῖ ἡ πτώσις του βεβαία.
 Δὲν θάλλει· φθίνει, σήπεται μικρὸν κατὰ μικρὸν.

Θὰ πῆσῃ· ἂν εἰς λαίλαπα ἀδύνατον νὰ κλίνη,
 Ἄν κεφαλὴν ἀγέρωχον πρὸ τῶν ἀνέμων τείνη,

Ἄν φαίνεται ἀκατάβλητον· Ὡς πῆσαι δὲν Ὡς μείνη·
Αἰώνων δάκρυ εἴκοσι τὸ ἔφαγε πικρὸν.

Ὅπου ἐκεῖνο σήμερον τοὺς κλάδους τοῦ ἐκτείνει,
Ν' ἀναβλαστήσῃ ἕτερον πολὺ δὲν Ὡς βραδύνη
Οὐτινος μέλλει ὁ καρπὸς τὰ χεῖλη νὰ ἰδύνη.
Ἄ τὸσον ἐφαρμάκευσε πικρίας παρελθόν.

Σὲ ἐνοῶ· τὰ γῆθη σου φλογίζει τοῦ Ταντάλου
Ἢ δίψα καὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ψεύσῃς τοῦ μεγάλου
Ζητεῖς τὰ ἄνθη· ἀλλὰ φεῦ! ἀντὶ ἀβροπετάλου
Ῥόδου κατατιτρώσκεσαι ὑπὸ τῶν ἀκκνηθῶν.

Οὕτω τὸ πάλαι ἔνεκα πολλῆς φιλανθρωπίας
Τὸ τέκνον τοῦ Ἰαπετοῦ ἐσύρθ' ὑπὸ τῆς Βίης
Εἰς τὰς κρημνώδεις τοῦ ψυχροῦ Καυκάσου ἀκρωρείας
Κ' ἐπὶ μακρὸν ὑπέμεινε τὴν λύσσαν τῶν γυπῶν.

Ἄλλ' αἱ καιροὶ δὲν ἔμειναν οἱ ἴδιοι· τὴν Βίαν
Ὁ Ἡρακλῆς κατέβαλε καὶ τὴν Ἐλευθερίαν
Εἰς τὸν θρηνοῦντ' ἀπέδωκεν ἀδίκως τολμητίαν
Καὶ τῶν φρικτῶν ἀπήλλαξε βασάνων καὶ λυπῶν.

Τὸν Ἡρακλῆα σήμερον γενάζουσα δεσμώτης
Καὶ τῶν γυπῶν ἐλώριον προσμέν' ἡ ἀνθρωπότης.
Ἐλευθερίξ ἀληθῆς, Ἰσότης, Ἀδελφότης
Φεῦ! μὲν' εἰσέτι πρόβλημα καὶ πόθος τῆς ψυχῆς.

Μάτην τὸν κῆρον ἔσπευσε τὸ ἔθνος σου νὰ βίβῃ
Καὶ σὺν τῇ γῆλι τῆς Βανδώμ· τῆς πλάνης νὰ συντρίβῃ
Τὰ αἱματώδη εἰδῶλα· φεῦ! ἔμελλε νὰ κῦβῃ
Ἰπὸ τὸν μέγαν ὄγκον τῶν ἡ τόλμ' ἡ ἀτυχία.

Ἰπέκυψ' εἰς Κυλώνεια κηλιδοθεῖσα ἄγνη
Ἐλείπεν ἐτ' ἡ ἀρετὴ ἐκεῖν' ἥτις παράγει
Τὰς εὐκλεεῖς μεταβολάς· πρόωρος ἐξερρήγη
Ἢ φοβερά ὑπόνομος τῆς τύχης τῶν λαῶν.

Δὲν εἶχεν ἔτι ἡ στιγμή σημαίνει ἡ μεγάλη
Καθ' ἣν ὁ κόσμος πέπτωται μορφὴν νὰ μεταβάλλῃ

Καὶ νὰ σιγήσ' ἡ φοβερά τῶν συμφερόντων πάλη·
Δὲν ἦλθε τῆς Κοινότητος εἰσέτι ὁ αἰὼν.

Ἄλλὰ Ὡς ἔλθῃ· σπεύρατε εὐέλπιδες τὸν σπύρον·
Τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσότητος· Ὡς πνεύση ζωηφόρον
Καὶ Ὡς φερμένη τὰς ψυχὰς τῶν ἔτι μετεώρων
Καὶ Ὡς διέλθῃ ὡς σπινθήρ τὴν γῆν ἠλεκτρικῶς.

Ἦσαν καρδίαν εὐγενῆ σφοδρῶς· Ὡς συγκινήση
Καὶ τοὺς ἐν σκότει ὀφθαλμούς· ἡ λάμψις· Ὡς φωτίση
Ἦν αἱ προλήψεις κρύπτουσι, τὰ πάθη καὶ τὰ μίση
Καὶ ἀσπασμὸς· Ὡς ἀνταλλαγῇ παντοῦ ἀδελφικῶς.

Οἱ τραγωδοὶ, τὰ δάκρυα, οἱ μόχθ' ἡ ἀγρυπνία
Δὲν Ὡς πληροῦν ὡς σήμερον χρυσίου τὰ ταμεῖα
Ὀλίγων, ὧν κωρὸν τὸ οὐ· καὶ κρῖα ἡ καρδία
Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς θλίψεως καὶ τὸν ὀλολυγμόν.

Ἐπὶ χρυσοῖς Ὡς παύσωσι ν' ἀπλόνοον ἐδωλοῖς
Τὰ μέλη κ' ἐν ὀρήμασι, χοροῖς καὶ συμποσίαις
Τρυφῶντες, τοῖς δυσμοίροις τῶν ἀνόμοιοι ἡμοίαις,
Νὰ σφῆρωσιν ἡμίκληστον ἐκείνοισ ἀφθαλμόν.

Φρικῶδες, Σάνδη, ἐγκλημα, αὐτὴν, αὐτὴν προσβάλλον
Τὴν φύσιν καὶ αἰώνιον διατηροῦν τὸν σάλον
Τοῦ κόσμου καὶ τοὺς φοβεροὺς πατάγους τῶν μετάλλων
Καὶ διεγείρον τῶν φρικτῶν παθῶν τὰς Ἐρινυῖς.

Καὶ ὅμως εὐτυχεστεροὶ, δὲν βλέπετε σεῖς ξένην
Φυλὴν μὲ πῦρ καὶ σίδηρον θανάτου ὀπλισμένην
Αἰῶνας ὄλους εἰς τὴν γῆν ὑμῶν ἐσκηνωμένην
Νὰ πνίγ' εἰς αἶμα ὄνειρα καὶ πόθους εὐγενεῖς.

Σεῖς δὲν ἐδεκατίσθητε ὑπὸ ὀρδῶν ἀγρίων,
Οὐδ' ἐποτίσθητε χολὴν καὶ ὄξος μαρτυρίαν,
Οὐδὲ διήλθετ' ἐν φρικτοῖς ὄνειδεσι τὸν βίον,
Γέλως καὶ θῦμα ἐνταυτῷ ἀπλήστων ὑαίνων.

Δὲν ἐλογίσθητε νεκροὶ, οὐδὲ ἐπικηδείους,
Νεκροφανεῖς, ἀκούσατε, οὐδὲ ἐχθροὺς ἀγρίους

Ὅς ἐφωτίσατ' ἔσχετε με φλόγας οὐρανοῦς,
Ὦν χάριν ἐληγεύσατε αὐτὸν τὸν Οὐρανόν.

Ἄλλὰ χωρεῖτ' εὐέλπιδες, ἀνοίγετε τὸν δρόμον·
Μετὰ χαρᾶς σᾶς χαιρετᾶ ὁ τὸν στυρόν ἐπ' ὤμων
Νῦν φέρων. Μὴ τὸ βῆμά σας ἦ γέλως φιλοσκώμων
Ἡ βία ἢ ἀντίδρασις κρατήσῃ. Εὐθαρσῶς

Χωρεῖτε. Θὰ διεδεχθῇ τὸν ζοφερόν χειμῶνα
Ἡ ἀνοιξίς, τὰ κύπτοντα ὑπὸ πυκνὴν χιόνα
Θ' ἀναβλαστήσων σπέρματα. Μετ' εὐκλεᾶ ἀγῶνα,
Τὸν στέφανον θὰ λάβετε ἀφθίτου δόξης σεις.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1871

ΠΑΝ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ!

Γοργὸ ποτάμι ἐδιάβαινε τὴν ὄχθη του γυρμένη,
Εἶδα μὴ κόρη ὀλόχαρη καὶ μαυροφορεμένη.
Εἶχε τὰ 'ματίτια γαλανὰ σὰν τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα,
Ῥόδο βασοῦσε, ἐκλαίγε τὸ δάκρυ της ἀκόμα
Ὦ! τὸ θυμοῦμαι, ἐπιπτε εἰς ῥόδο, ἢ εἰς κῦμα,
Ἦτον ἀγάπης θυμὸς!

Πότε θρηνοῦσε ὀλόπικρα, ἢ μόνη της ὠμίλει
Πότ' ἀνθίζε χαμόγελο, εἰς ἀχνώμορφά της χεῖλη.
Πότ' ὄνομα ἐχάραττε σοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη,
Καὶ τὸ φιλοῦσε, τᾶδρεχε μ' ὀλόθερμό της δάκρυ.
Ἐσοῦσε ἀφρὸς τὸ δάκρυ της καὶ τὸ ὄνομα τὸ κῦμα.
Ἦτον τρελλή, τί κρίμα!

Ἐπαιξε ἡ αὔρα τῆς ἀγῆς μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά της,
Καὶ παίζοντας, τὸ ῥόδο της ἔσυρε εἰς φτερά της.
Ψηλά τὸ πῆρε, τ' ἄφησε, ἔπεσε μέσ' εἰς τὸ ῥέμμα
Τ' ἀκολουθοῦσε τὸ πικρὸ, τὸ φλογερὸ της βλέμμα.
«Τὸ ῥόδο μου!» ἐφώναζε, αἰδὸς μου το, «μαῦρο κῦμα,
Ὦ! νὰ γαθῆ εἶναι κρίμα!

Τῶχα κρυφὸ θυμητικὸ καὶ με παρηγοροῦσε,
Μερόνυχτα τῆς νιότης μου τ' ὄνειρο μου θυμοῦσε,
Ὦ! νὰ μὴ γένης ῥόδο μου σολίδι γιὰ τὸ χάρο,
Σ' εἶχα δικόμου ὀλόπικρο εἰς μνήμα νὰ σὲ πάρω.
Ἄσπλαγχο κῦμα, δός μου το! «Ἦχώ τῆς ἀπαντοῦσε,
Λὲς καὶ μ' αὐτὴ θρηνοῦσε!

Μαῦρο, τρεχάτο, ἀμίλητο, ἐδιάβαινε τὸ κῦμα,
Ἦσαν τὸ χάρο τὸ σκληρὸ τοῦ κυνηγᾶ τὸ θυμα.
Βουβὴ κ' ἢ κόρη ἀπόμεινε μ' ἀχνὰ σδυμμένα χεῖλη,
Ἦσαν γυρμένη, ἀκίνητη, μαυράρινη μὴ εἴλη.
Λαχταριστὴ ἐσκώθηκε, ἀπελπισμένον βλέμμα
Ἐσήλωσε εἰς ῥέμμα!

Στὴν ὄχθη ἐξαπλονόντανε, ἄφιν' ἀφροῦς τὸ κῦμα,
Εἰς τὸν ἀφρὸ του ἐσβύσθηκε τὸ ὕστερο της βῆμα.
Στὸν ἔρμον νοῦ θυμήθηκε καὶ ἔκαμε τὸ στυρό της,
Ἄσήλωσε εἰς οὐρανὸ τ' ἀχνὸ τὸ πρόσωπό της,
Τὸν ὕστερό της ἄφησε τὸ στυρό τὸ βλέμμα,
Κ' ἐθύσισε εἰς ῥέμμα.

Πότ' ἔπλεε εἰς τὸν ἀφρὸ τ' ἀγαπητὸ λουλοῦδι,
Ἦ πότ' ἐκείνη εἰς ἀφρὸ σὰν εὐμορφο ἀγγελοῦδι.
Πόσες φορές γιὰ τὸ λευκὸ τὸ ῥόδο της, εἰς χέρι
Ἐπερὶ ὀλόλευκον ἀφρὸ τοῦ ἐσβυώντανε εἰς ἀέρι.
Γοργὸ τὸ ῥέμμα ἐδιάβαινε, γοργώσερνε καὶ ἐκείνη.
Τὸ ῥόδο της ἐθρήνει!

Γιὰ τὸ φτωχὸ λουλοῦδι της εἰς πλάση ἔξοῦσε ἀκόμα
Στερνὸ, πικρὸ χαμόγελο τῆς ἀνθίσε εἰς σόμα,
Ὅταν ἀπὸ τὰ κύματα τῶσσε καὶ τῶφίλει.
Ὅ χάρος κῦμα ἔγεινε τῆς ἔκλεισε τὰ χεῖλη,
Στὸν οὐρανὸ τὸ θρηνοῦσε, μετὰ τὴν στυρὴν πνοή της,
Ἐπῆρε ἡ ψυχὴ της!

Ἐδιάβαινε εἰς κύματα μετὰ χέρια στυρωμένα,
Μ' ὀλόκλεισα τὰ μάτια της, μετὰ χεῖλη στυραγισμένα.
Ἄνθη τ' ἀέρι σκόρπαε μέσ' τὸν ἀφρὸ, εἰς κῦμα,

Καί τόν ἀφρό διαβαίνανε μ' ἐκείνη γιά τὸ μνήμα.
Ἀκλόουθαγαν τὸ λείψανο τὰ ἐλόχαρα λουλούδια!

Λευκά σὰν ἀγγελοῦδια!

Ἄλλα μπροσὰ πηγαίνανε, ἄλλα τὴν ἀκλουθοῦσαν,
Ἄλλα σὸ ρέμμα ἐγέρνανε ποῦ λές καί τὴ φιλοῦσαν,
Στεφάνι ἄλλα ἐγειναν ε' ἀγνό τὸ μέτωπό της,
Ἄλλα μ' ὀλέλευκον ἀφρό ἐγειναν σάβανό της.

Κι' αὐτὴ τὸ ρόδο ἔφερε εἰκόνα της εἰς τὴ γῆ,

Ἄχ! ποῖός δὲν τὴ λυπήθη;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΚΚΑΝΗΣ.

ONEIRO

Πετεινέ, νὰ ὀδῆς, θ' ἀρπάξω Ὁ καλός μου μ' ἐβασταῦσε
Μιά μαχαίρα κοφτερή, Σ' τὴν θερμὴ του ἀγκαλιά.
Νὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ σφάξω. Μ' ἐφιλοῦσε, μ' ἐφιλοῦσε.
Ἡ ψυχὴ μου νὰ χαρῆ. Ἄχ ψυχὴ μου, τί φιλιά!

Ἡ φωνάρα σου ἐκείνη, Σὰ χαμένους νὰ φωνάζης
Τί δυσάρεστο κακό! Τότ' εὐρήκες τὸν καιρὸ,
Μου διέκοψε σ' τὴν κλίνη Κ' ἤλθες, κλέφτη, νὰ μ' ἀρπάξης
Τ' ὄνειρό μου τὸ γλυκό. Τὸν γλυκό μου θησαυρό.

Ἄ! τί ἔμελλε νὰ γείνη,
Δὲν εἰξεύρω μὰ τὸ ναι,
Ἄν δὲν ἐβγαζες ἐκείνη
Τὴν φωνή σου, πετεινέ!

ΑΛΕΞ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ,

ΑΣΜΑ

Ἐδῶ εἰς τῆς κρήνης τὸ νερὸ
τὸ δροσερό,
Ἐγρὰ διαμάντια ποῦ κυλᾶ
μέσα εἰς χόρτα ἀπαλά,
καὶ βρέχει τὰ λουλούδια.
Ἐδῶ πετάει τὸ πουλί
καὶ μὲ τὸ τᾶϊρι του φιλι
ἀλλάζει μὲ τραγούδια.
Σ' τὸ χόρτο αὐτὸ τὸ δροσερὸ
ποῦ βρέχει ἀθάνατο νερὸ,
καὶ τὸ γλυκὸ τ' ἀγέρι
ἀπ' τὸ βουνὸ μᾶς φέρει
μόσχους τοῦ Σύμου,
Ἐλα ψυχὴ μου.

Ἐνῶ τὸ εὐμορφο πουλί
γλυκολαλεῖ,
Ἐπὶ τὰ δένδρα τ' ἀνθηρὰ
Σ' ἄρθη ὁ Ἔρως τρυφερὰ
τραγούδια νὰ μᾶς ψάλλῃ.
Ἐδὲ τὸ Ἐαρ πῶς γελαῖ
μέσα εἰς φύλλα ἀπαλά,

Ἐν Διδυμοτείχῃ, τῇ 1ῃ Μαΐου 1886,

BIRGINIA H. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑ Σ.....

Τ' ἀστροπελέκια τ' οὐρανοῦ δὲν ἔχουν τὴ λαμπράδα,
τὴ δύναμι, καὶ τὴ φωτιὰ οὔτε τὴ γλιγοράδα
Ποῦ ἔχουνε τὰ φωτεινὰ τὰ μάτια σου, κυρά μου!
Ναί, μοῦ τὸ λέει ὀλόφλογη σ' τὸ στήθος ἢ καρδιά μου.
Νὰ μὲ φλογίζῃ ἀπεθυμῶ ἢ φλογερὴ ματιά σου
Ἐλ' ὁ θλιμμένος νὰ καῶ ἐμπρός 'στὴν εὐμορφίᾳ σου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΤΟΚΕΦΑΛΟΣ

Η ΚΑΜΕΛΙΑ

"Αχ! "Αν ἤμουν ἡ καμέλια
Ποῦ σολίζει τὴν καρδιά σου,
Ν' ἀκούα τὰ χρυσᾶ σου γέλια,
Ν᾿ἄξερα τὰ μουσικά σου.

Χίλια γήθη ἀφοῦ μαγέψεις,
Ἄσεράκι μου χρυσό,
Θᾶλλ' ἡ ὥρα νὰ χορέψης
Καὶ μ' ἐκείνον ποῦ μισῶ.

Στὴν καρδιά σου ἀκουμπισμένη
Τοὺς παλμούς της θὰ μετρήσω,
Κάθε λόγο της ποῦ βγαίνει
Μέσ' σὰ φύλλα μου θὰ κλείσω.

Κι' ἂν οἱ λόγοι τὴν πικρᾶνουν
Καὶ τοῦ κἀνε τὴν καρδιά,
"Αχ! ἐμένα θὰ μ' εὐφράνουν,
Θὰ μοῦ δώσουν εὐωδιά.

Κι' ἂν τ' ἀχέιλι σου μὲ γέλια
Καὶ μ' ἀγάπης λόγια ἀνθεῖ,
Μαδημένη τὴν καμέλια
Θενὰ ἰδῆς νὰ μακραθῆ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

Ο ΘΕΟΓΝΙΣ ἘΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΥ

Αὔρα λεπτή, μυροέσσα τὸ σκάρος σου κι' οὐρία
Πάντοτε, εἶθε νὰ ὦθῃ εἰς ὄρμον εὐτυχίας,
Νὰ διαφύγῃς τῆς ζωῆς τὰς τόσας τρικυμίας,
Μικρὰν νὰ εἶνε ἀπὸ σὲ ἡ λύπη, ἡ πικρία.
Καὶ κῆποι μόνον τῆς χαρᾶς ὄρατοι, μυροβόλοι
Πρὸ σοῦ νὰ ὦσι καὶ πρὸς οὖς τὸ βῆμα σου νὰ τρέπης,
Καὶ ἐν γαλήνῃ τῆς ψυχῆς γλυκεῖς καρπούς νὰ δρέπης....
Καὶ εἶθε ὄλους ν' ἀγκυρᾶς, νὰ σ' ἀγκυρῶσιν ὄλοι.

Ο ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ ἘΣ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΓΝΙΔΑ

Κάθε σου εὐχὴ χιλιάδιπλη ἴσ' ἀντεύχεται ἡ ψυχὴ μου,
Μὰ ἐγὼ ποῦ κοσμοπάλεψα γιὰ νὰ κοσμογνωρίσω
Τὰ λέω σαχλά, κι' ἀνάποδα, καὶ μῦθρα· ἡ ζωὴ μου
Διψᾷ γιὰ Χαροφίλημα· ἴσ' ἂν πέσω θ' ἀναζήσω.